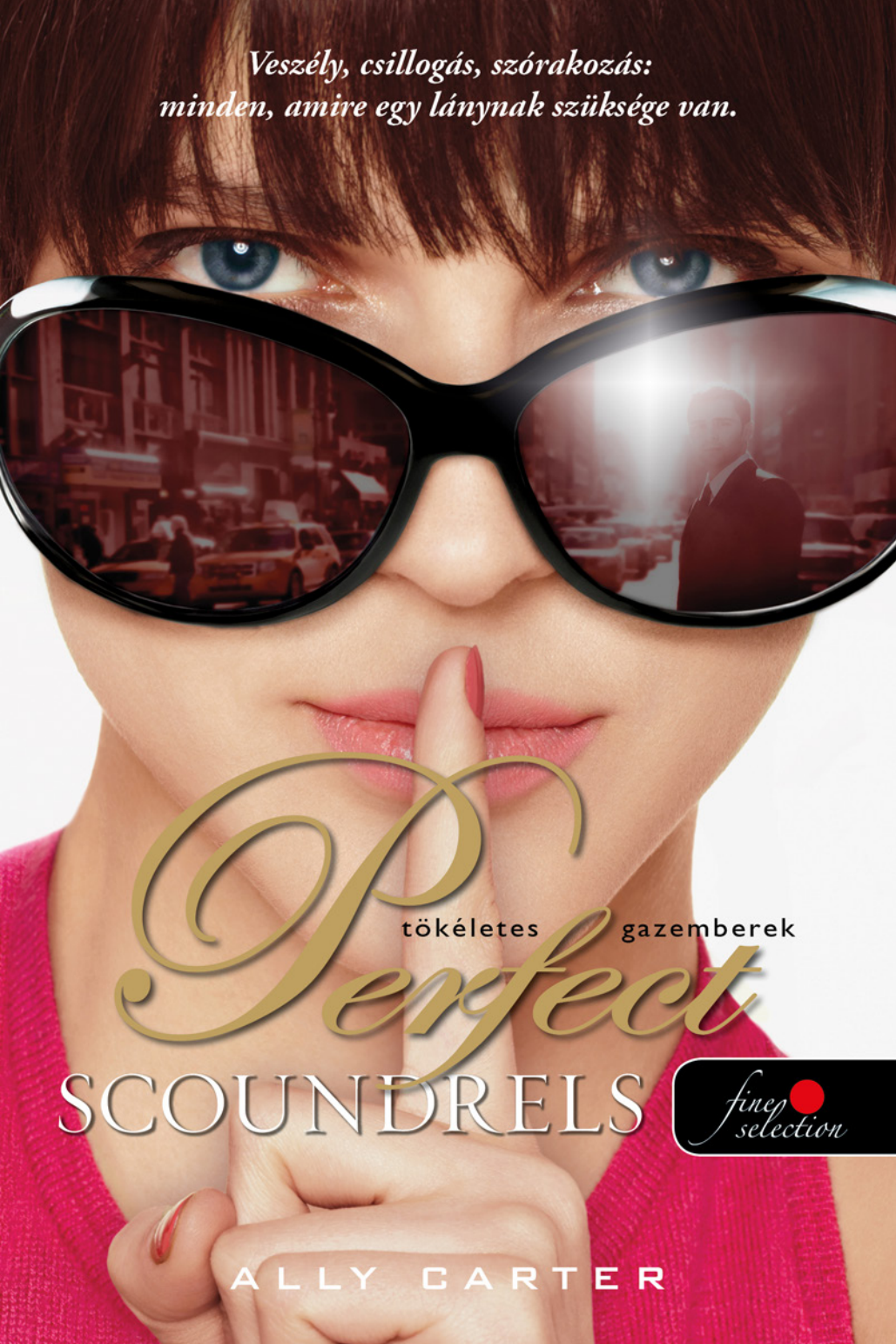

*Veszély, csillogás, szórakozás:
minden, amire egy lánynak szüksége van.*

tökéletes gazemberek

Perfect

SCOUNDRELS

fine
selection

ALLY CARTER

ALLY CARTER

Perfect
tökéletes gazemberek
SCOUNDRELS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

A Hale lányoknak

2 ÉVVEL AZELŐTT,
HOGY KAT ÉS
CSAPATA KIRABOLTA
A HENLEY-T

NEW YORK ÁLLAM
ÉSZAKI RÉSZÉ,
USA

2 ÉVVEL AZELŐTT,
HOGY KAT ÉS
CSAPATA KIRABOLTA
A HENLEY-T

NEW YORK ÁLLAM
ÉSZAKI RÉSZÉ,
USA

I. FEJEZET

Mindazok közül, akik tudtak a Wyndham Woods közepén álló hatalmas házról, csak nagyon kevesen látták belülről. A tulajdosok már több mint egy évszázada kizárólag francia séfeket és Angliából származó inasokat alkalmaztak. Nagy ritkán előfordult, hogy valaki a városból átléphette a birtok hatalmas kapuját, és végigmerhetett a kanyargós ösvényen, hogy megjavítson egy csövet, vagy házhoz szállítsa az élelmet, de az épület többnyire olyan volt, akár egy hegyek között megbújó sárkány: egy alvó legenda, ami nem sok vizet zavart az erdőn túl, ami körülvette.

Ám ez soha nem szabott gátat a szóbeszédnek.

A mennyezet tizenkét méter magas, állították egyesek. A fürdőszobai csapok színaranyból vannak. Hébe-hóba egy-egy kamasz átmászott a kerítésen, hogy aztán keresztülvágya a birtokon vethessen egy pillantást a házra, másnap pedig fegyveres őrökről, dobermanokról és szögesdróttal bélelt alagutakon át való menekülésről mesélt a többieknek az iskolában.

(A járőrökcsi hátsó ülésén megtett út és a szülőknek intézett szigorú hívás valahogy soha nem került említésre.)

Ám mindenekelőtt a festményről beszéltek az emberek. Persze a pletykák csak a Claude Monet-val kapcsolatos legalapvetőbb tényekről szóltak. A városiak megelégedtek annyival, hogy elképzelték, hogyan is festhet az erdő közepén terpeszkedő ház falán lógó százmillió dollár.

Még sosem látta senki. Valójában soha egyetlen kívülállónak sem sikerült elég közel kerülnie a házhoz, mígnem egy éjszaka egy hosszú fekete haját lófarokban viselő, kék szemű tizenéves lány végig nem hajtott a városon és a keskeny, kétsávos aszfaltúton.

Senki sem volt szemtanúja, ahogy leparkolta a Vespát, amit Calvin bácsikájától „vett kölcsön”. Egyetlen lélek sem volt ott, hogy lássa, amint könnyedén felkapaszkodik a magas vaskerítésre, és a másik oldalon puhán földet ér a nedves talajon.

Nem ő volt az első kamasz, aki megtalálta az erdőn át vezető keskeny ösvényt, ám ő volt az első, aki a házat körülvevő tisztáshoz érve megtorpant. Egy centimétert sem mozdult addig, amíg a biztonsági kamerák láthatták, és az örök figyeltek; utána már csak a ház mögé kellett surrannia a borostyánnal befuttatott farácshoz. És felmászni rajta.

A futtatórács tetején a lány nem vesztegette az időt: lecsatolta az övéről a csípőfogót, és elvágta az ablak körül futó, szinte észrevehetetlen drótokat. Egy pillanattal később kinyitotta az ablakot, és bemászott rajta; fürgén és nesztelenül, akár egy macska.

Keményfa padlóra érkezett; hosszú ideig mozdulatlanul várta, hogy megnyikorduljon alatta, de nem történt ilyesmi. Amikor végigosont a folyosón, le a lépcsőn, akkor sem érzékelt semmi zajt. Egyetlen óra sem ketyegett. Nem pattogott a tűz a kandallóban, és a szél

sem süvített. Az egész épületben néma csend honolt, elhagyatottnak tűnt, ezért a lány egy kicsit gyorsabban szedte a lábát, és kicsit könnyedebben mozgott, míg a ház végében lévő, hatalmas, kétszárnyú ajtóhoz nem ért.

Itt egy díszes íróasztal hívta fel magára a figyelmét, ami egykor az angol királyé volt (az egyik Györgyé, a pletyka szerint), aztán egy Svájcban készült ingaóra, egy Fabergé-tojás és egy első kiadású Hemingway-kötet, amit maga a szerző dedikált. Ám ezek a tárgyak mind elhomályosultak a festmény mellett, ami a szoba másik végében függött a kandallópárkány felett.

A lány egy pillanatig csak csodálta a festményt. Akár egy galériába látogató diák is lehetett volna, vagy vásárló egy aukción. Szinte már azzal is megelégedett volna, hogy láthatta – hogy ilyen közel lehetett egy ilyen gyönyörű dologhoz. Így hát csak állt ott magában, és várt, míg valaki meg nem törte a csendet.

– Látom, megtaláltad a Monet-t.

A lány összeresztett, amikor felgyulladtak a lámpák, de nem kiabált, és nem kezdett el futni. Csak nézte a fiút, aki kirojtosodott nyakú pólóban és világoskék, supermanes pizsamaalsóban tűnt fel mögötte.

– Nem kellene itt lenned – szólalt meg a lány.

– Vicces, pont ezt akartam mondani én is – mosolygott a fiú, mintha tetszett volna neki, hogy érdekesebben alakul az éjszakája, mint számított rá.

– Úgy látom, nem félsz – jegyezte meg a lány.

– Nos, akkor már ketten vagyunk.

A spotlámpák fénye lefelé irányult, és a fiú úgy tanulmányozta a lányt, mint aki hozzászokott a ritka, szép dolgok látványához. Aztán a festmény felé biccentett.

– Jól van. Gyerünk, vidd csak el!

A fiú már indult is, hogy otthagyja, de megtorpant, amikor a lány megszólalt.

– Ja, *ezt* vihetem. Hamisítvány.

– Ó, ne, ez fáj. – A fiú a melléhez szorította a kezét, mint akit szíven döftek. – Nem mintha rád tartozna, de történetesen a Hale családnak van a legnagyobb Monet-gyűjteménye az Egyesült Államokban.

– Pontosabban, a legnagyobb *magángyűjteménye*. És ez nem tartozik bele. Ez – világított rá a lány apró zseblámpájával a finom ecsetvonásokra – egy átlagosnál jobb hamisítvány.

A fiú közelebb lépett a festményhez, és úgy bámulta, mintha akkor látta volna először.

– Nem. Az lehetetlen.

– Bocs, ha kiábrándítottalak.

A fiú lassan megrázta a fejét.

– De a nagyanyám azt mondta...

– Hazudott.

A fiú megint elmosolyodott, és mintha valami olyasmit suttogott volna, hogy „*Hazel, oltári vagy*”, de a lány nem volt benne teljesen biztos.

– Mit mondtál? – kérdezte, de a fiú csak nevetett.

– Semmit.

– Fura egy srác vagy – jegyezte meg a lány.

– Még egy dolog, amiben hasonlítunk.

A lány ezúttal elpirult. Úgy hangzott, mint valami bók, és abból, ahogy a fiú a festményre nézett, tudta, hogy ez a hamisítvány értékesebb számára, mint bármely más műalkotás. Ám ezt a meglátását nem osztotta meg vele.

Sietősen elrakta a szerszámaikat, megfordult, és az ablak felé vette az irányt, hogy aztán eltűnjön az erdőt átszelő ösvényen. De a fiú utánarohant.

– Hova mész?

– Ó – nevetett a lány –, talán jobb, ha ezt nem árulom el.

A fiú előreszaladt, és elállta a lány útját.

– Azért csak mondd el!

– Miért?

– Hogy veled mehessek.

A lány félrelökte, és ment tovább, amerről jött.

– Nem, kösz.

– Segíthetnék.

– Biztos vagyok benne, hogy megpróbálnál. – A lány az ablakhoz ért, de a fiú megragadta a kezét, és hirtelen fagyosnak érezte az ablaküveget a tenyere alatt. A fiú bőre túl meleg volt. És a lány érezte, hogy a hideg ellenére is ég az arca.

A fiú felvonta az egyik szemöldökét.

– Persze, kiabálhatok is.

A lány próbált rájönni, vajon blöfföl-e. Kócos volt, álmos szemekkel nézett rá, és bár nem lehetett több tizennégy évesnél, egyfajta bágyadság lengte körül. Soványnak és sápadtnak látszott, és a lány egy pillanatra eltűnődött: lehet, hogy súlyos beteg, és mint valami régi filmben, a gazdag fiút elzárták a világtól, leginkább a saját érdekében.

– Kizárt. – A lány kinyitotta az ablakot. – Egy Monet-képet bár mikor hajlandó vagyok ellopni, ez nem vitás. De hogy a Hale-birodalom örökösét? Köszönöm, nem.

– Nem fogok hiányozni nekik.

– Ó! – nevetett a lány. – Lefogadom, hogy fogsz.

– Inkább ne fogadj.

– Miért? – kérdezte a lány.

Egy árnyék suhant át a fiú arcán a holdfényben, miközben azt suttogta:

– Mert veszítenél. – Elengedte a lányt, és kezét nyújtott. – Amúgy W. W. Hale vagyok, az ötödik. Örülök, hogy megismertelek.

Komolynak tűnt. És komoly volt a hangja is. De a lány úgy nézett a felé nyújtott kézre, mintha egy kapcsolót vagy érzékelőt rejtené, amihez, ha hozzáér, beindít egy néma riasztót.

– Mit takarnak a W-k? – kérdezte.

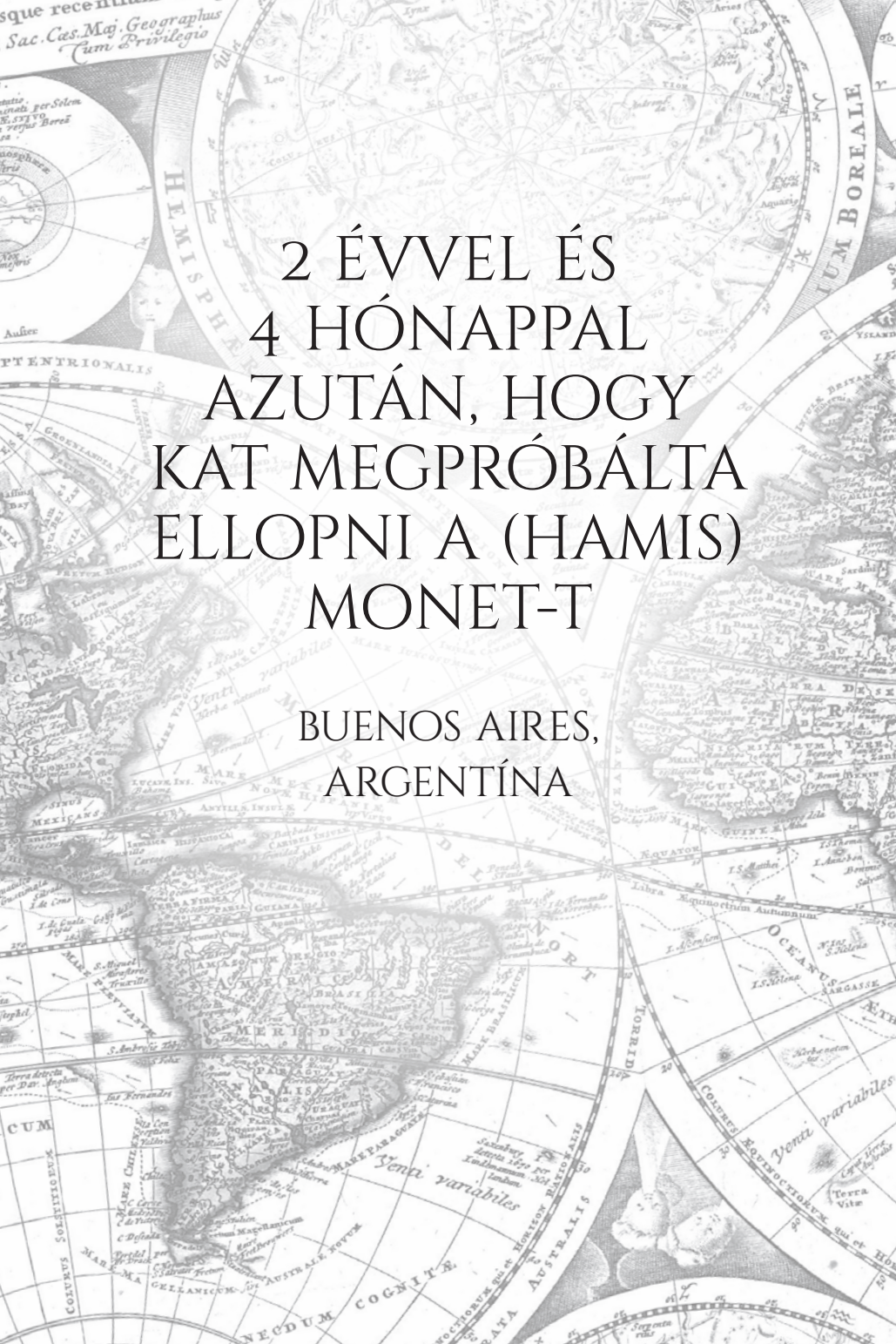
– Vigyél magaddal, és talán rájössz majd – nézett a lány szemébe, és suttogva folytatta: – Megyek én is, vagy kiabálni kezdek. Okos lánynak tűnsz. Te döntesz.

Okos lány volt, legalábbis mindig mindenki ezt mondta. Egész életében arra tanították, hogy elővigyázatos, megfontolt, ám mindekelőtt határozott legyen. Ennek ellenére miközben ott állt a huzatban, nem tudta eldönteni, mit tegyen. Végül is rengeteg mindent lopott már eddigi rövid életében, de soha, de soha nem rabolt még el senkit.

De, gondolta a lány, mindig van egy első alkalom.

Így hát kitarta az ablakot, és kimászott a futtatórácsra. A fiú egy másodperc múlva követte. Reggel a biztonsági felvételen csak annyi látszott, hogy két árnyék belevész az éjszaka sötétjébe.

sque recentiss
Sac. Cas. Maj. Geographus
Cum Privilegio

2 ÉVVEL ÉS 4 HÓNAPPAL AZUTÁN, HOGY KAT MEGPRÓBÁLTA ELLOPNI A (HAMIS) MONET-T

BUENOS AIRES,
ARGENTÍNA

2. FEJEZET

Kevés dolog van, ami olyan csodálatos lenne, mint az ősz Argentinában, mondogatta mindig Bobby Bishop. És Bobby Bishop már csak tudta, hiszen gyönyörű dolgokban utazott. Ezért tanította meg a lányának, Katnek, hogyan szúrjon ki egy hamisítványt és másszon kerítést. Mindig az ő hangja csengett a lány fülében, amikor a biztonsági kamerák holttereit kereste, vagy egy szűk ételliftbe préselődve emlékeztette magát, hogy a klausztrofóbia a puhányok kiváltsága.

Kat szinte képtelen volt másként látni a világot, mint az apja szemén keresztül. Hova menne az apja? Mit tenne? És adott esetben, hol enne?

– Biztos vagy benne, hogy nincs itt az apád? – kérdezte Hale, miközben beléptek a liftbe, és megnyomta a nyolcvanhetedik emelet gombját.

– Biztos – felelte Kat.

– Mert igencsak furcsa lenne egy romantikus étteremben ülni a barátnőmmel, amikor az apja is ott van.

– Először is, az apám nincs itt. Bulgáriában van. Azt hiszem. – Kat a homlokát ráncolta, és egy pillanatra elgondolkodott, de aztán

a sürgetőbb dolgokra koncentrált inkább. – Másodszor pedig... – folytatta, de elhallgatott, úgy tűnt, alaposan megfontolja a választát.

Az elmúlt hat hétben rengeteg időt töltött a gondolatai rendezésével, és a szavai gondos megválogatásával. A biztonsági lézerhálók-
kal Kat kiválóan boldogult. Ám egyes szavak, mint például a *barát-
nő*, különös veszélyt rejthetnek, ezért Kat a saját tükörképükre pil-
lantott a csillogó liftben, és próbált szenvtelen hangon megszólalni.

– Másodszor pedig, éhes vagyok.

Kat egyáltalán nem volt ideges ennek a különleges estének a terve-
zése során – akkor sem, amikor kiválasztották ezt az éttermet, és ak-
kor sem, amikor Gabrielle gondosan összeállította az öltözkését. Ám
amint kinyílt a lift ajtaja, és Kat meghallotta a zenét – fülledt, halk
harmonika- és hegedűszó –, hirtelen inába szállt a bátorsága.

Az étteremben tangót lejtő párok siklottak körbe, és Hale szeme
kajánul csillogott.

– Ó, értem már. Azért hoztál ide, hogy táncolhass velem.

– Nem. – Kat a teljes falat beborító ablakokra mutatott a táncoló
párok mögött. – A kilátás miatt hoztalak ide.

Több mint ötvenmillióan élnek Buenos Airesben, és onnan,
a város legmagasabb épületének a tetejéről, Kat úgy érezte, mint-
ha mindannyiukat látná. Az étterem a legfelső szinten volt, egy ta-
lapzatra épült, ami lassan forgott az óramutató járásával megegyező
irányban a város fényei és a felhőkarcolók, a régi történelmi épüle-
tek és kivilágított terek között. Kat tudta, hogy az étterem ponto-
san egy óra alatt tesz meg egy teljes kört. Egy órájuk van beszélget-
ni. Egy órájuk van enni. Egy órájuk van (Kat legnagyobb bosszúsá-
gára) táncolni.

– Gyerünk – húzta magához Hale. – A kedvemért.

Körülöttük a párok úgy egymáshoz simultak, mintha tépőzárral ragasztották volna őket egymáshoz, és úgy elvesztek a saját kis világukban, úgy mozogtak, mintha nem osztoztak volna a táncparketten egy tucat másik emberrel.

Gyönyörűek voltak, és amikor Hale-lel csatlakoztak hozzájuk, Kat is megfélemedezett a többi táncosról. Hale-lel volt. Csak ők ketten léteztek. És Kat nem gondolt semmire. Elfeledkezett a rá váró munkákról és a tárgyakról, amiket el kellett lopnia. Amikor Hale hirtelen megállt, Kat arra gondolt, hogy a fiú talán megcsókolja. Hátradönti. Megforgatja. Lélekben megpróbált ezekre mind felkészülni, és készen állt – tényleg, készen állt – bármire, kivéve, hogy a fiú magához húzza, és azt suttogja:

– Kat, itt az idő.

– Rendben. Én... – húzta ki magát Kat, megütközve a szavakon.

– Ki kell mennem a mosdóba.

És ezzel elrohant, elviharzott a tálcákkal egyensúlyozó pincérek és a partnerükhöz visszatérő, a szájfényüket a táskájukba csúsztató nők mellett. Kat a női mosdóba sietett, megragadta a mosdókagyló szélét, és a tükörbe bámulva próbált lélegzethez jutni.

– Kat? Kat! Bemegyek – kiabálta Hale az ajtó túloldalán, de nem várt választ.

Egy nő jött ki az egyik fülkéből, pont abban a pillanatban, amikor Hale berontott az ajtón. Elakadt a lélegzete, de nem sikoltott, Hale pedig rávillantott egy nagyon hale-es mosolyt, mire a nő sietősen kezét mosott, és egy szó nélkül otthagya őket.

– Jól vagy? – kérdezte Hale, amint egyedül maradtak. Kat érezte, hogy megint felgyorsul a lélegzete. Egy hangot hallott – bumm, bumm, bumm, mintha a szíve árulkodott volna.

– Kat? – nézett Hale a szemébe.

Lassan felemelte a kezét, és kisimított egy kósza hajtincset a lány arcából.

– Köszönöm a táncot – mondta. *Bumm*, újra az a hang.

Kat megborzongott, és kinézett az ablakon. A nagy lakóház, amit érkezéskor látott, mindjárt megjelenik, ahogy az étterem forog tovább körbe, úgyhogy Kat vett egy mély lélegzetet, és megfogta az ablakot.

– Készen álltok? – kérdezte Gabrielle, miközben becsusszant a helyiségbe egy íjpuska, egy fekete hátizsák és tizenöt méter erős kötél kíséretében.

Kat bólintott.

– Kezdjük!

– Szörnyen nézel ki – suttozta Gabrielle, miközben kipakolta a felszerelésüket, Kat pedig lehámozta magáról a ruhát, és előtűnt a fekete, testhez simuló overallja, amit alatta viselt.

Hale az ablakkal foglalatoskodott.

– Tangó volt – suttozta Kat, amiből Gabrielle mindent megértett.

– Mindjárt pozícióban leszünk – szólalt meg Hale, és Gabrielle kezébe nyomta az íjpuskát. A lány megcélozta a szemközti épületet, ami lassan egy vonalba került a mosdó falát borító tükörrel.

– Csak tizenöt percünk van – emlékeztette őket Hale.

– Tudom – felelte Kat.

Valaki kopogott az ajtón, éppen akkor, amikor Gabrielle kilőtte a nyilat a kötéllel a végén, ami kígyózva szelte át a levegőt, és a

szemközti lakás ablaka felett a habarcsba fúródott. Az övéről lógó hevedert a kifeszített kötélre csatolta.

– Találkozunk a másik oldalon, Kitty Kat – mondta Gabrielle mosolyogva, és egy pillanattal később beleveszett a sötétbe.

Amint Gabrielle átért, Kat kimászott a párkányra, de Hale segítségére volt szüksége, hogy elérje a kábelt, és rácsatolja az övét. Még ott lógott, amikor újra kopogtak.

– Uram – mondta egy ismerős hang az ajtó túloldaláról. – Uram, bent van?

– Várj egy kicsit! – mondta Hale Katnek, és kinyitotta az ajtót. – Marcus?

Hale inasa a megszokott sötétszürke öltönyét viselte. A testtartása kifogástalan volt, mint mindig, de valami határozottan megváltozott a női mosdó ajtaja előtt álló álló idős férfiban. Óvatosan beljebb lépett, és Hale-re nézett.

– Elnézést, uram. Ha volna rám egy perce...

– Hát persze, Marcus – válaszolta Kat a kötélen himbálózva a levegőben, több mint nyolcvan emelet magasságban. – Csak nyugodtan.

Hale odalépett Marcushoz, és figyelmesen hallgatta, mit suttog a férfi. Katnek nem sikerült olvasni a szájáról, de Hale arca egyértelműen megváltozott, amikor feléje fordult.

– Mennem kell.

– Menned? – képedt el Kat. Megpróbálta kiszabadítani magát a hámból, de a kábel túl magasán volt, és Hale már nyúlt is a karja után, és erősen tartotta, miközben homlokon csókolta.

– Hova mész?

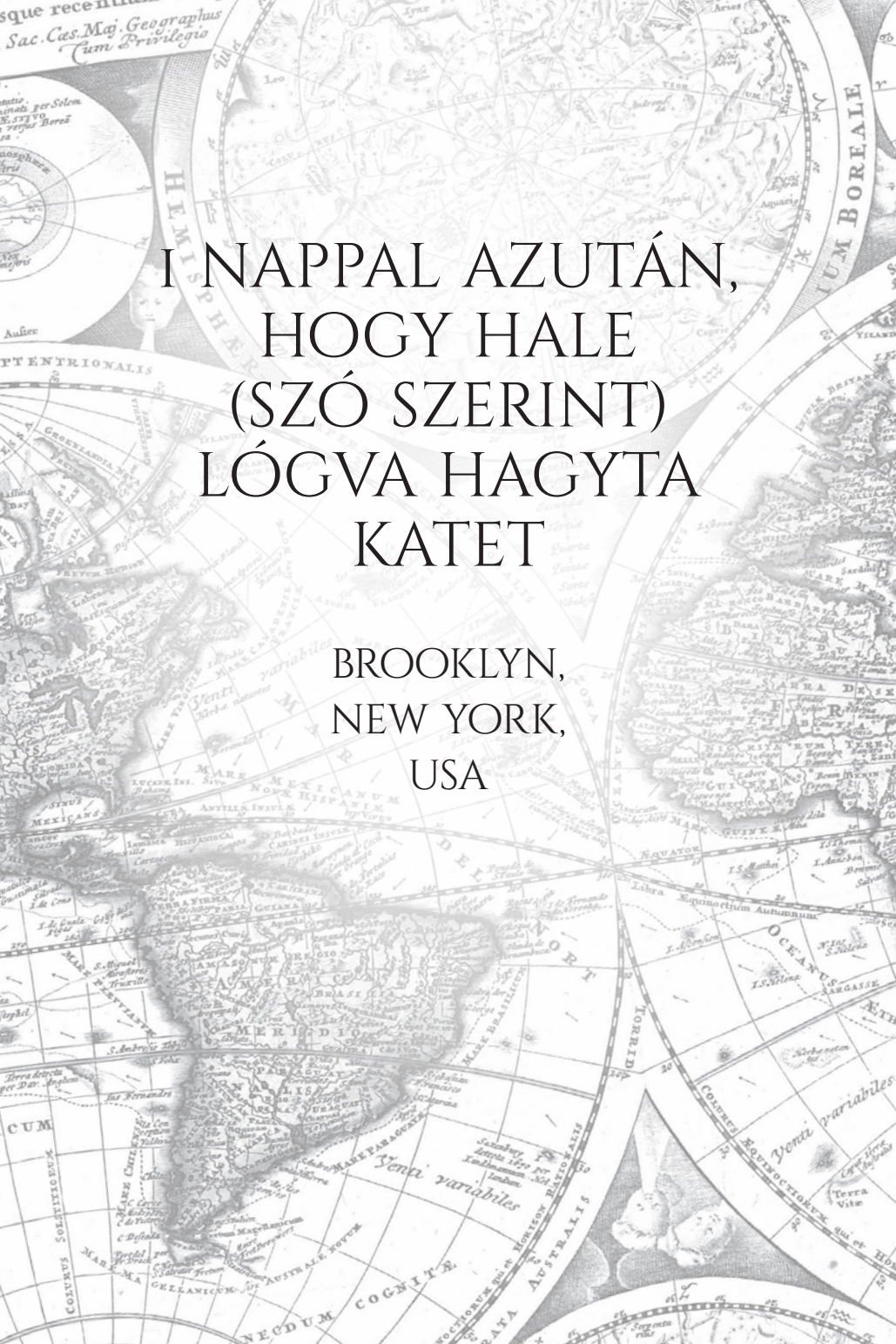
– Pár nap múlva felhívlak és... – Nem fejezte be a mondatot, mintha nem tudta volna, mi következik utána. – Majd hívlak.

– Ezt már mondtad! Hale. Hale! – Kat megpróbálta elkapni, de túl messze volt. Marcusszal az oldalán eltűnt a becsukódó ajtó mögött.

És mindezek közepette, Kat szíve tovább dobogott. Az óra pedig ketyegett. Így hát Kat ellökte magát az ablakból, és belevetette magát az éjszakába.

...sque recentiss...

Sac. Cas. Maj. Geographus
Cum Privilegio

I NAPPAL AZUTÁN, HOGY HALE (SZÓ SZERINT) LÓGVA HAGYTA KATET

BROOKLYN,
NEW YORK,
USA

3. FEJEZET

A régi barna homokkő ház Brooklynban hivatalosan nem volt Katarina Bishop otthona, de Kat az a lány volt, akinek az életében a hivatalos dolgok elég ritkán jutottak szerephez – vagy inkább soha. Az épület maga egy társaság tulajdonában állt, ami egy nagyobb cégcsoporthoz tartozott, amit 1972-ben megvett egy fedőcég, majd 1973-ban Eddie bácsi, Kat nagybátyja elnyert pókeren.

A neve mégsem tűnt fel semmilyen tisztség mellett vagy adókimutatásban. A közműveknél fél tucat különböző álnéven szerepelt, és a számlák minden hónap tizenötödikén egy összegben kerültek kifizetésre. Ami New York város lakóit illeti, szerintük az épület egy szellem, egy ábránd, egy nagyon pontos és megbízható illúzió tulajdona volt. De Kat tudta az igazságot: hogy az épület egy legendáé.

Amikor kinyitotta a hátsó ajtót, és belépett a konyhába, Kat pontosan tudta, mit fog ott találni. Égtek a lámpák, és a tűzhely forró volt. Két régi öntöttvas fazék alatt égett a tűz csendesen, de ezúttal nem találtak ott senkit, amikor Gabrielle-lel becipeltek egy kis ládát, amit Buenos Airesből hoztak magukkal.

Pompás, finom illatok lengték körül Katet, úgyhogy lerogyott az egyik székre, a ládát pedig az asztalra rakta. Egészen Argentínáig utaztak a benne rejtőző festményért, de Katnek nem volt sikerélménye, és egyáltalán nem könnyebbült meg. A futárok holnap jönnek érte, Kat pedig fáradt volt, teljesen kimerült, és örült, hogy legalább egy időre végzett.

– Oké, Kitty Kat, bökd ki. – Gabrielle a régi hűtőszekrényhez lépett, kinyitotta az ajtaját, és a benne lévő ételeket mustrálta. – Ötezer mérföldön keresztül melletted ültem, és nekem elhiheted... nem vagy valami jó hangulatban.

Kat elgondolkodott unokatestvére szavain, de nem próbálta tagadni. Hiábavaló lett volna témát váltani, és amilyen fáradt volt, nem lett volna értelme elfutni. Így hát Kat a ládára tette a karját, megtámasztotta rajta az állát, és közben arra a sok mindenre gondolt, amivel nem volt kibékülve éppen.

Fájt a feje.

Fájt a háta.

Fájt a keze (de erről ő maga tehetett, mivel kesztyű nélkül csúszott végig a kötélpályán).

Ezek egy tolvaj munkában töltött napja után jelentkező tipikus fájdalmak voltak, de ezek közül egyik sem volt fogható ahhoz a fájdalomhoz, jött rá Kat, amit a szívében érzett. Vett egy mély lélegzetet.

– Hale elhagyott – suttogetta.

– Nem *elhagyott* elhagyott – vágta rá Gabrielle. – Csak váratlanul és rosszkor távozott.

– Elhagyott! – csattant fel Kat.

– Hirtelen megváltoztak a tervei.

– Ugye nem kell emlékeztetnelek rá, Gabrielle, hogy lógva hagyott. *Szó szerint.* Te tényleg nem akadtál ki?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ó, dühös vagyok rá – felelte Gabrielle, és megkeverte a nagyobb fazék tartalmát. – Csak egy kicsit meglepett, hogy *te* dühös vagy rá.

– Ez meg mit jelent?

– Ez azt jelenti, drága kuzinom, hogy nem gondoltam, hogy mérges leszel. Inkább azt vártam volna, hogy kíváncsi leszel rá, *miért*...

Kat huszonnégy órát és egy nagyon hosszú, több mint két kontinensen átívelő repülőutat töltött azon dühöngve, hogy Hale egy pillanatig se gondolkodott, egyszerűen egyetlen szó nélkül otthagya. De Gabrielle-nek igaza volt.

Miért rohant el ilyen hirtelen?

Miért kockáztatta Kat biztonságát és az egész melót?

Mi készítette Hale-t arra – a fiút, aki két éven át szinte bármit hajlandó volt megtenni, hogy Kat világához tartozhasson –, hogy magyarázat nélkül csak úgy elrohanjon?

Valahol a házban becsapódott egy ajtó. Megnyikordult a padló. A tűzhelyen forni kezdett a két fazék tartalma. Kat unokatestvére felvonta az egyik szemöldökét.

– Elmondod neki te – kérdezte Gabrielle –, vagy mondjam el én?

– Mit kell nekem elmondani? – fakadt ki az öregember, de nem várta meg a választ. – Ne kevergesd a gulyásomat, Gabrielle!

Lassan a tűzhelyhez csoszogott, pont úgy, mintha eddig a karoszékekben ülve szundított volna, és a lábai még nem járódtak volna be. De még az ősz haja és szakadt, molyrágta kardigánja ellenére is volt valami Kat nagy-nagybátyja tekintetében – valahogy súlya volt –, amittől még egy dörzsölt tolvaj is remegni kezdett.

– Szóval – tette fel a kérdést újra –, mit kell nekem elmondani?

– *Én is örülök, hogy látlak, Edward* – mondta Gabrielle a nagybátyja anyanyelvén, majd kihalászott egy darab tésztát az egyik fazékból, a szájába dobta, és elfoglalta helyét az asztalnál.